

יוסף ורחל

זיסדי

נערך ויוצא לאור ע"י "הזיסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ג מרחשון התשע"ז

שבת פרה

שבת כג' אדר ב' ה-תשפ"ב
 פרשה: **א. שמיני**
ב. חקת
 הפטרה: **ויהי דבר ה'**
שבת מברכין
 ראש חודש ניסן ביום שבת
 המולד יום ששי
 בשעה: 16:36

הדלקת נרות - 18:35
צאת השבת - 19:28
ר"ת: 20:12

הדלקת נרות בשבת הבאה **18:40**

תורע	שמיני
5:14	5:24
5:21	5:31
6:29	6:38
12:46	12:48
13:17	13:18
19:02	18:57

ואת החסידה

חז"ל אמרו: למה נקרא שמה חסידה, על שום שעושה חסד עם חברותיה. ואם כן, מדוע היא נחשבת בין העופות הטמאים? משום שהחסד שהיא עושה הוא אך ורק עם חברותיה. מי שהוא חסד קדוש וטהור עושה חסד עם הכול, בין שהוא חברו ובין שאינו חברו.

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל' **052-5079555**

"כי אני יהוה אלהיכם והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני"

הדוגמא האישית
 דבר ידוע ומפורסם הוא יעילותם של אמצעי המחשה למיניהם, ע"י שממחישים דבר מה, מבין ומתפעל יותר. וכדברי המהר"ל מפראג "כל אדם מתפעל יותר כאשר רואה בעצמו בעיניו הדבר בפועל". ואם הדבר נאמר על כל אדם, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בילד, אישר עדיין אמצעי המחשה לא יציבים אצלו, וכתהליף לזה באים אמצעי ההמחשה. ואם בשאר הדברים, ההמחשה היא הדרך הטובה להבנת הילד. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בקנינים נפשיים ורוחניים.

אם אנו רוצים להמחיש לילדנו, מדות טובות, או הרחקה ממדות רעות, הרי אנו צריכים להמחיש זאת. וודאי לא רק ע"י ציורים, אלא בעיקר ע"י שאנו ההורים המהנכים ממחישים זאת בעצמנו בכל מהלך חיינו "הדוגמא האישית", דיבורים בלבד ללא דוגמא אישית כמעט ואין להם ערך, אילו ההורים מיישמים את המדות הטובות, הרי אפשר שאין צורך אפילו בדיבורים, בדוגמא האישית יש כח עצום לחזק ולפעול יותר מכל הרצאה או שיחה. לא נוכל בשום אופן להנך את בנינו לדברים מסוימים, בו בזמן שאנו ההורים נגועים במדות אלו, כאשר אין ההורה מתנהג כפי שהוא דורש מבניו, או אז הילד הושב בלבו "מה הוא רוצה ממני הרי הוא בעצמו לא מקיים את דבריו" וודאי קל לדבר אבל הנה הוא לא מקיים".

ובפרט בחיי הילד להורה, אשר הילד מכיר היטב את הוריו בחיי היום יום בתוך הבית, ללא מחיצות, וודאי שהדוגמא האישית תוצאותיה יהיו וודאים ומוצלחים, ובאמת שרעיון זה מתגלה בפרשת קריאת שמע "ולמדתם אותם את בניכם לדבר גם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך". פתח הכתוב בלשון רבים "ולמדתם אותם את בניכם" וסיים בלשון יחיד "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך" להורות שהתנאי ללמד את הילדים הינוך, מצוות, מידות, הוא כאשר אתה ההורה בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך, דהיינו בחיי היום יום שלך האישי והפרטי גם כן מתנהג על פי דרישתך שאתה דורש מליבך. כמו כן ודאי יש צורך גדול מאוד על כל זאת, להתפלל לה' לקבוע בקשה בתפילה שנוכל להצליח ולהנך את בנינו לתורה ולמצוות, ועל ידי זה נזכה לאשר אמיתי. "כי קדוש אני".

השמש קפחה ממעל במלוא עוזה. מול עיניו של מחמוד השתרעו מלוא העין שדות פוריים. אולם המראה הירוק והרענן לא גרם לו למשבת נפש, ולו משום העובדה הפשוטה שכבר שישה חודשים שהוא משתרך בדרכים. כך שבמרבית הזמן שזופות עיניו שדות ופרדסים. ולא דווקא כרכים סואנים ושווקים גדושי אדם.

מה ששימח את ליבו היו דווקא בתי הכפר אגוזי נבהמו. שנראו מרחוק על שיפולי ההר. כנקודות זעירות בין גינות הירק, הכרמים והמטעים.

מחמוד מתח את עצמותיו היגעות מן הרכיבה הממושכת. קורות החודשים האחרונים חלפו במוחו. היציאה מירושלים, העלייה על האונייה. ההפלגה הממושכת. ואחר כך הרכיבה על החמור עד עצם היום הזה.

בל נטעה: מחמוד לא עשה את דרכו מחמת שעמום. שליח נאמן היה לשולחיו, וכאשר התחייב להביא דבר מה למקום פלוני. היה השולח יכול להיות סמוך ובטוח כי מחמוד יעשה הכל על מנת לעמוד במשימתו.

מכיוון שכך. היה מחמוד עושה את מרבית חייו בדרכים. מהכא להתם ומהתם להכא, כמעין דוור פרטי הנע ונד לפי רצונם של השולחים די בכל אתר ואתר. את שכרו היה מקבל בעין יפה. מחצית עם היציאה לדרך ומחצית בשובו מן הדרך. וכך חי לו את חייו. הוא וחמורו הממושמע.

הכפר הנידח אגוזי נבהמו, בשיפולי אחד ההרים הנישאים במרוקו, היה התחנה האחרונה במסעו של מחמוד על פני צפון אפריקה.

מחמוד מישש את גליל העץ שבחיקו בזהירות. גליל העץ, ששרד את כל הדרך מירושלים עד למרוקו - אסור לו שיינוק דווקא כאן, סמוך ונראה ליעדו.

החמר המוסלמי ידע להעריך נכונה את תוכנו של הגליל. היטב זכר כיצד נקרא למעונם של חכמי ירושלים, למשימת שליחות מיוחדת ששכרה המפולפל בצידה.

"איגרת זו מיועדת לגאון הקדוש רבי דוד בן ברוך הכהן אזוג", אמר לו רבה של העיר.

"שמור נא עליה מכל משמר!"

"היכן הוא מתגורר, החכם?" שאל אז מחמוד בחשש. "בכפר אגוזי נבהמו", הייתה התשובה, שהותירה אותו המום. שמעו של הכפר הנידח הגיע אליו רק מפי כמה חברים למקצוע, שליחים נוודים שחצו כבר כמה ימים ודרכו בכמה יבשות.

"עד לשם?!" שאל, ובתשובה נענה בחופן דינרים נוסף, ששכנע אותו באופן סופי ליטול על שכמו ועל שכם חמורו את המשימה רבת האחריות.

עתה, בעוד חמורו עושה את דרכו במשעולים הצרים המובילים אל פאתי הכפר, שבה והדהדה באוזניו אזהרתו של רבה של ירושלים.

למען האמת, איגרות שכאלו לא היו נדירות באותם ימים. פעמים רבות, כאשר היו חכמי אחת הערים מבקשים לתקן תקנה או לגדור גדר. עז היה רצונם להימלך בחבריהם, לשמוע את דעתם ולקבל את ברכתם, בבחינת "ותשועה ברוב יועץ".

הודעות מרכז "Shai for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

צרכי החג למען משפחות נצרכות
 כמידי שנה לקראת חג הפסח אנו מחלקים מצרכי מזון למשפחות נזקקות. פונים אנו אליכם תושבי הצור והסביבה, להיות שותפים במצווה גדולה זאת ולהכניס את שמחת החג לבתים אלו. כל תרומה תתקבל בברכה.

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

piko netzp & more

"יהי ביום השמיני"
 תמה רבי ישראל מרוזין: הרי אמרו רבותינו בתלמוד (מגילה י:): "כל מקום שנאמר 'ויהי' אינו אלא לשון צער". מה היה הצער ביום הקמץ המשכן?
 והסביר: כל עיקר הקמתו של המשכן יש בו משום מזכרת צער, שהרי בתחילה עלה במחשבה לפני הקדוש ברוך הוא שיהא משכן עזו בתוך לבנו של כל יהודי ולא היה צורך בבנין מיוחד למקדש, רק אחרי שכבר חטאו בעגל היה הכרח לצמצם את דירתו בתחוננים מבעד לאהל ויריעה...
"יהי ביום השמיני"

אמרו רבותינו בתלמוד (מגילה י:): "אין ויהי אלא לשון צער", וצריך להבין והרי זה יום שמחה שהוקם המשכן, ומדוע נכתב בלשון צער?

ועוד קשה, מדוע אהרן שהיה בקי ורגיל בסדר העבודה לא נישג מעצמו להקריב, אלא עד אשר קרא לו משה רבינו? וגם אחרי כן נאמר: "ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח?"

ונראה לומר, שאהרן הכהן הרגיש שבאותו יום צריך להיות לו אסון של שני בניו נדב ואביהוא, וכפי שאמרו רבותינו בתלמוד (מגילה ג:): "אף על פי שהוא לא רואה, מזלו רואה", ולכן בושש מלהתקרב אל המזבח, ולאחר שהקריב אהרן את קרבנותיו, עדיין לא ירדה השכינה למשכן, ולא יצאה אש מלפני ה' שהיתה צריכה לאכול את הקרבנות. משה ואהרן נכנסו להתפלל על כך, כי אהרן חשש שחלילה דבר זה באשמתו, ומיד כשהתפללו נאמר: "ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח" וכו', ולמרות שגם יצאה אש והרגה את שני בני אהרן, אף על פי כן שמחו מאד משה ואהרן, כיון ששרתה השכינה במשכן. וכך הוא הדרך של מנהיגי האומה האמיתיים שעיקר מטרתם היא טובת הכלל ולא טובתם העצמית.

"כי היום ה' נראה אליכם"
 כותב הרמ"ע מפאנו, שיש לפרש את הפסוק על פי דברי רבותינו בתלמוד (מנחות קי:), שאהרן מקריב קרבנות בלמטה ומיכאל המלאך מקריב למעלה. ודבר זה רמוז בתיבות "נראה אליכם", שאותיות "נראה" הן אותיות "אהרן", ואותיות "אליכם" הן אותיות "מיכאל", לרמוז לנו ששניהם מקריבים קרבנות.
"ויקחו את אשך צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה'." ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' "

נראה להסביר את הפסוקים על פי דברי רבותינו במדרש (ויקרא רבה ה: ח): יש אשה חכמה שיודעת לשאול ולבקש דבר מאת חבירתה, שהיא באה בדברי ריצוי ודרישת שלום שותבת חבירתה, שכאשר

באה לבית חבירתה, אף על פי שרואה שהדלת פתוחה איננה נכנסת לבית באופן פתאומי אלא דופקת בדלת. ואומרת לחבירתה: שלום עליך חבירתתי! מה את עושה? מה בעלך עושה? מה בניך עושים? וממשיכה ואומרת לשכנה: הטוב בעיניך שאכנס אל הבית? והיא משיבה לה: תכנסי לבית בבקשה ומה רצונך? ואז היא מבקשת את אשר ברצונה לבקש. ושכנתה נותנת לה ברצון את אשר היא מבקשת. אבל אשה שאינה חכמה, אף על פי שרואה שהדלת סגורה, פותחת היא בעצמה את הדלת מבלי לדפוק, ומבקשת דבר מסויים משכנתה, ושכנתה משיבה לה שאין לה את הדבר הזה.

ועל פי דברי המדרש הנ"ל יש להסביר גם כאן, שגם ישראל התנהגו כך, שאף על פי שכבר אמר להם משה רבינו שייבאו היום כך וכך קרבנות אל אהל מועד לפני ה' נראה אליהם, עם כל זה הם לא הכניסו את הקרבנות ההם אל תוך אהל מועד, אלא הביאום אל פני אהל מועד, כלומר כרוחו שלפני אהל מועד. ולא עוד אלא "ויעמדו לפני ה' ", אין עמידה אלא תפילה שנאמר: "ויעמדו פנחס ויפללו", וכן כאן עמדו בתפילה לפני ה' שיתן להם רשות להכנס לאהל מועד עם הקרבנות שהביאו. ואז שלח השם יתברך את משה בחירו לתת להם רשות. ולכן אמר להם משה: "זה הדבר אשר צוה ה' תעשו", כלומר שאת ההקרבה שצוה ה' עליכם תעשו בפנים, ולמה תעמדו בחוץ, כי ירא אליכם כבוד ה' - שתעשו ותצליחו.

"והבדיל בין הקדש ובין הטהור ובין הטמא ובין הטהור ולהורות את בני ישראל"

מעיר כאן בעל "כתנות עור": הנה אמרו רבותינו בתלמוד (פסחים ג:): מעשה בשני תלמידים שישבו לפני הלל. שאל אחד מהם: מדוע לא מוסקים את הזיתים בטרהר? והשני שאל בסגנון אחר: מדוע מוסקים את הזיתים בטומאה? אמר הלל על התלמיד הראשון: מובטחני בו שיורה הוראות בישראל (כיון שלא הוציא מפיו לשון טומאה). ולא היו ימים מועטים עד שהורה הוראות בישראל.

וזהו שמרמזת כאן התורה: "ולחבדיל בין הטמא ובין הטהור" - מי שמדקדק בדיבורו לחבדיל בין טומאה וטהרה, ומוציא מפיו רק לשון טהרה, הוא יזכה "להורות את בני ישראל" - לפסוק הוראות בישראל...

"ואת שעיר החטאת דרש דרש משה... ויצחק על אגוד ועל איתמר... מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקודש?"

אמר רבי ישראל יצחק מאלכסנדר: ראשי התיבות: מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקודש המה נוטריקון "מלא אהבה". ולפני כן כתוב "ויקצוף..." ללמדך, מה טיבו של קצף, כשהוא יוצא ממשו רבינו.

לכות לפרס

הלכות ברכות קריאת שמע של ערבית וסמיכות גאולה לתפלה בערבית

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

סמיכת גאולה לתפלה בערבית

יא. כשם שצריך לסמוך גאולה לתפלה בשחרית, כך צריך לסמוך גאולה לתפלה בערבית. ובמסכת ברכות (דף ד:): "אמר רבי יוחנן, איזהו בן העולם הבא זה הסומך גאולה של ערבית לתפלה". ואמרו עוד בנמרא שם, שאף על פי שאחר ברכת "גאל ישראל" אומרים ברכת "השכיבנו", כיון שתקנו חכמים לאומרה הרי היא נחשבת כגאולה אריכתא.

אמירת "ברוך ה' לעולם" ו"יראו עינינו"

יב. מנהג הרבה מקהלות ישראל בחוץ לארץ לומר פסוקי "ברוך ה' לעולם" וכו', ו"יראו עינינו" אחר ברכת "השכיבנו", וחותמים הברכה בשם ה', ולאחר מכן אומרים "חצי קדיש". ומנהג זה נוסד על ידי רבותינו הגאונים.

ורבותינו הגאונים והראשונים נתנו כמה טעמים מדוע תיקנו מנהג זה, ומפני מה מותר לומר פסוקים אלו אחר ברכת "השכיבנו", ואין זה נחשב להפסק בין גאולה לתפלה.

ולדעת רבים מהגאונים והראשונים, נוסח חתימת הברכה אחר פסוקי "ברוך ה' לעולם" וכו' ו"יראו עינינו": "ברוך אתה ה', המלך בכבודו תמיד ימלוך עלינו לעולם ועד ועל כל מעשיו". ויש מהראשונים שכתבו לומר: "המולך בכבודו", ולא "המלך בכבודו". ויש עוד נוסחאות בחתימת הברכה, ובכל מקום יאמרו כמנהגם.

ויש מרבותינו הראשונים שכתבו שאין להפסיק באמירת פסוקי "ברוך ה' לעולם" ו"יראו עינינו" אחר ברכת "השכיבנו", משום שצריך לסמוך גאולה לתפלה בערבית. ויש שכתבו שאין לומר ברכה זו מפני שאסור לברך ברכה שלא נזכרה בתלמוד.

ומנהג ארץ ישראל שלא לומר פסוקי "ברוך ה' לעולם" ו"יראו עינינו" אחר ברכת "השכיבנו" כלל, ונהגו כן בין הספרדים ובין האשכנזים. אבל בחוץ לארץ מנהג הרבה מקהלות האשכנזים לומר פסוקים אלו עם חתימת הברכה. וכן מנהג כמה מעדות יוצאי צפון אפריקה בחוץ לארץ. ובכל מקום יעשו כמנהגם.

ואף הנוהגים שלא לומר פסוקי "ברוך ה' לעולם" ו"יראו עינינו" אחר ברכת "השכיבנו" כלל, נוהגים לומר "חצי קדיש" אחר ברכת "השכיבנו" קודם תפלת שמונה עשרה.

ומכל מקום אף הנוהגים לומר פסוקי "ברוך ה' לעולם" ו"יראו עינינו" אחר ברכת "השכיבנו", אינם רשאים להוסיף עוד פסוקים אחר ברכה זו, וכל שכן שאינם רשאים להפסיק בדיבור בין ברכה זו ואמירת הקדיש לבין תפלת שמונה עשרה.

וגם הנוהגים לומר פסוקים בשעת אמירת קדיש, (עיין לעיל בהלכה ברורה סימן נו סעיף כ'), לא יאמרו פסוקים אלו בשעה שאומר השליח ציבור "חצי קדיש" קודם תפלת שמונה עשרה.

לחן לפרס

בימי נעוריו נסע רבי יוסף-מאיר וייס (לימים האדמו"ר בעל אמרי יוסף) מספינקא ללמוד בישיבת אונגוואר. לקראת הג- הפסח חזר לביתו. במזנוקאטש. שבה שימש אביו הדיין. הרבנות הביאה אותו באמצע הלילה. כשהקיר כולה שרויה בעלטה. קשה היה לנער ללכת לבית הוריו, וכשראה ליד החנת הרבנות בית יהודי שקולה ממנו אור. רפץ קל הרלת. בעל-הבית שאל: "מי שם?". והנער השיב: "היהודי". האיש סירב לפתוח לו את הדלת, והנער פנה משם ונרד את רגליו הקייפות לביתו. בבוקר הבין האיש כי בכל הנראה בנו של הדיין הוא שהתפרק על דלת ביתו. והתמרמר לפניו. "למה לא אמרת לי מי אתה, הייתי מכניסך לביתי בכבוד גדול". השיב הנער: "מצוות הכנסת-אורחים אינה מבידילה בין בניו של דיין לשתם יהודי".